

N:o 7.

Af herr **C. Sandqvist**, angående förändrad lydelse af 6 § uti lagen angående väghållningsbesvärets utgörande på landet.

Uti lag af den 23 oktober 1891, angående väghållningsbesvärets utgörande på landet, § 6, stadgas:

»I skyldigheten att bygga och underhålla allmän väg, bro och färja deltaga, efter nedan stadgade grunder, följande beskattningsföremål:

a) all jordbruksfastighet, hvartill äfven hänföras staten eller menighet tillhöriga allmänningsskogar, dock att äldre lotshemman, så länge de äro underkastade lotsningsskyldighet, bibehållas vid dem hittills förunnad frihet från väghållningsbesväret;

b) frälseränta för sitt efter fem procent beräknade kapitalvärde;

c) all annan fastighet, hvarför bevillning till staten utgöres och hvars taxeringsvärde uppgår till minst åtta hundra kronor, äfvensom staten tillhörig dylik fastighet, så vidt inkomst deraf drages och taxeringsvärdet uppgår till minst nyss nämnda belopp;

d) inkomst, som uppgår till minst ett tusen kronor och hvarför bevillning till staten utgöres, dock med undantag för

1:o) inkomst af kanal, jernväg och annan farväg,

2:o) inkomst af skeppsrederi och sjöfart,

3:o) inkomst genom aflöning, arfvode och traktamente eller annan med allmän eller enskild tjenstebefattning förenad förmån, pension, årligt understöd, gratifikation, lifränta och undantagsförmån; och

4:o) inkomst, som förvärfvas genom arrende af staten tillhörig jordbruksfastighet.»

Ehuru gerna må medgifvas, att genom dessa lagbestämmelser ett ganska viktigt steg tagits i syfte att bereda lättnad åt den i mantal satta jorden, som förr ensam betungades med väghållningsbesvärets utgörande, så torde dock icke kunna förnekas, att samma lagbestämmelser lemna mycket att önska med hänsyn dertill, att ganska svaga

beskattningsföremål blifvit ålagda att deltaga uti väghållningsbesvärets utgörande, då deremot beskattningsföremål, med tillräcklig bärkraft, blifvit derifrån befriade.

Ty enligt berörda lagstadganden drabbas oftast nog fattige, egare eller innehafvare af »annan fastighet, taxerad till åtta hundra kronor», att för slik, högst torftiga fastighet erlägga vägs-katt, men alla herrar tjenstemän äro för den betryggande inkomst, de åtnjuta genom »af-löning», derifrån frikände.

Men icke blott med fästadt afseende till nu påpekade orättvisa, lemna anförda lagparagraf mycket att önska. Uti alla sådana väghållningsdistrikt, hvarest föga eller inga industriella företag finnas, räcker den lilla bråkdel af vägs-katten, som inflyter ifrån lägenhetssegare, några få handlande och kapitalister, icke ens till att betäcka förvaltningskostnaderna, och ännu mindre förmår den att i någon nämnvärd mån minska väghållningsbördan.

I öfverensstämmelse med rättvisans fordringar och förhandenvarande behof af lättnad uti väghållningsbesvärets utgörande, framträder därför, enligt min öfvertygelse, såsom oafvisligt kraf:

att »inkomst genom aflöning» icke bör vara fritagen ifrån skyldigheten att lemna tribut till vägunderhållet, utan göras likställig med öfrig vägs-kattskyldig »inkomst, som uppgår till minst ett tusen kronor».

På grund af det sålunda vördsamt anförda, får jag vördsammast föreslå,

att Riksdagen måtte för sin del besluta, att 6 § uti lag af den 23 oktober 1891 angående väghållningsbesvärets utgörande på landet, i hvad densamma rörer undantag ifrån skyldigheten att deltaga uti vägunderhållet, punkten 3 erhåller följande förändrade lydelse:

»inkomst genom arvode och traktamente eller annan med allmän eller enskild tjenstebefattning för-enad förmån, pension, årligt understöd, gratifikation, lifränta och undantagsförmån».

Om remiss till vederbörligt utskott anhålles vördsammast.

Stockholm den 22 januari 1897.

Carl Sandqvist
från Stockholms län.